

Arrest

nr. 125 431 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. H.O, van Belgische nationaliteit.

Op 14 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 28 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 oktober 2012 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijke geregistreerd partnerschap met mevr. H.O.

Op 4 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2012 werd ingediend door:

Naam: U.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Nigeriaan

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verlijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Foto's: Er werden een aantal foto's voorgelegd met onderaan de pagina de datum 10/10/2011 bijgevoegd. Deze foto's zijn dus geen voldoende bewijs dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Aan de hand van deze foto's is dus niet bewezen dat betrokkene en zijn partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.

Bovendien voldoet betrokkene niet aan de voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische echtgenote een overlevingspensioen van 755.70€ per maand ontvangt en inkomsten heeft uit arbeid als huishoudelijke hulp. Op de inkomsten uit arbeid wordt echter loonbeslag gelegd waardoor de Belg niet meer beschikt over deze inkomsten. Bijgevolg kan enkel het overlevingspensioen in rekening gebracht worden. Betrokkene legt van zichzelf enkele loonfiches voor van interimwerk. Aangezien deze inkomsten noch stabiel, noch toereikend en regelmatig zijn, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van inkomsten. Bovendien stelt artikel 40ter dat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Op basis van de voorgelegde elementen kan dus besloten worden dat noch de duurzame relatie werd bewezen, noch voldaan werd aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing: (...)

Dat verzoeker erop wil wijzen dat, integendeel tot wat DVZ stelt, hij wel degelijk alle bewijsstukken heeft overgemaakt.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle aangehaalde bewijzen in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Al vorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verzoeker diende op de gemeente inderdaad verschillende bewijsstukken in doch deze dragen slechts bij tot het administratief dossier, ze vormen niet uitsluitend het administratief dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om ze uit elkaar te beoordelen en dat zij ook niet begrijpen waarom deze niet volstaan om hun duurzame relatie te bewijzen.

Bovendien wensen verzoekers het volgende te verklaren:

Aangaande de foto's:

Het is niet omdat er data bijgeschreven staan op de foto's dat DVZ hier geen rekening mee dient te houden.

Deze foto' blijven immers een sluitend bewijs over de duurzaamheid van hun relatie.

Dat integendeel tot wat DVZ stelt, dit wel degelijk een bewijs vormt voor hun relatie!

Bovendien is het niet correct van DVZ om de bewijswaarde van de foto' s teniet te doen, louter op het feit dat zij ze niet kunnen plaatsen.

Verzoekers leggen foto's neer met vermelding van data; 10.10.2011. DVZ stelt dat dit te beperkend is om te bewijzen dat verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben.

Dat het voorleggen van de foto's met datum juist bewijst dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens geruime tijd kennen.

Dat zij bovendien contact hebben gehouden met elkaar.

Verzoeker wenst er nogmaals op te wijzen dat de voorgelegde bewijzen als een geheel beschouwd en beoordeeld dienen te worden!

Aangaande de verklaring van derden:

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verklaringen van derden niet gelden als bewijs voor zijn duurzame en stabiele relatie.

Dat verzoeker juist verklaringen aanbrengt van personen die dicht bij hem en zijn partner staan om een zo getrouw mogelijk beeld te schetsen.

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom deze verklaringen geen afdoend bewijs vormt.

Indien DVZ van mening is dat de voorgelegde verklaringen twijfelachtig zijn, dient zij dit te bewijzen!

Dat DVZ niet gewoon mag uitgaan van het feit dat verklaringen van derden niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid, maar dit ook dient te bewijzen!

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoeker heeft het nodige gedaan om te bewijzen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw O..

Aangaande het inkomen van mevrouw O.:

De bestreden beslissing stelt dat mevrouw O.H. geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Het is voor verzoeker onbegrijpelijk waarom men geen rekening houdt met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing zeer duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoeker onzorgvuldig onderzocht heeft.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van DVZ om slechts rekening te houden met de loonbrieven van verzoekster, en niet met het geheel van beschikbaar inkomen, waaronder het inkomen van verzoeker.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de Belgische onderdaan. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

•De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende

bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 euro

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu hebben verzoeker en zijn partner dit.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, beschikken mevrouw O. en verzoeker over een inkomen dat ruim volstaat om zichzelf en verzoeker te onderhouden!

Dat deze gegevens beschikbaar zijn en het bijgevolg onzorgvuldig is van DVZ om slechts rekening te houden met het inkomen van het overlevingspensioen.

Dat zij beiden dus wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken om henzelf te kunnen onderhouden.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun1.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van inkomeneisen, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moet behandeld worden, geschonden is!!!!

Dat het feit dat de partner van verzoeker onder loonbeslag valt, niet betekent dat zij ten laste zal vallen van de staat.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Integendeel zelfs, hij werkt!

Dat niets erop wijst dat hij ten laste zou vallen van de Staat!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat bijgevolg de beslissing van DVZ niet aanvaard kan worden, aangezien ze gebaseerd is op foutieve gegevens.

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met het geheel van elementen, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

DVZ dient rekening te houden met ALLE documenten in het dossier, en een gefundeerde beslissing te maken terwijl het alle elementen tegenover mekaar afweegt.

De beginselen van behoorlijk bestuur worden hier dan ook geschonden:

-redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als DVZ een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoed zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat DVZ dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

-Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. DVZ heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. DVZ dient rekening te houden met het geheel van elementen in een dossier! Dat zij dit niet gedaan hebben is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

- Motiveringsplicht :

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .2. De

zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat mijnheer U. en mevrouw O. wel degelijk een duurzame en stabiele relatie hebben, en dit reeds gedurende lange tijd.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenvestig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers Belgische partner niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zoals vereist in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet en waarom uit de voorgelegde stukken geen stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten blijkt zoals bedoeld in artikel 40ter van vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niettemin niet afdoende is, nu daarin geen rekening is gehouden met alle elementen van het dossier, met name de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. Op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, kan een formele motiveringsplicht in deze zin evenwel niet worden afgeleid. Verzoeker blijft in gebreke de concrete grond te duiden op basis waarvan een onderzoek in het licht van deze elementen door verweerder zich opdrong. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, wat een van deze elementen betreft, enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van aard was dat het een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. *In casu* heeft verweerder duidelijk aangegeven waarom de door verzoeker aangevoerde elementen geen afdoende bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet en geen afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vormen zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker betoogt dat de voorgelegde foto's wel degelijk een bewijs vormen van hun relatie. Het voorleggen van de foto's met datum bewijst dat zij elkaar minstens geruime tijd kennen en contact houden met elkaar.

Verzoeker betwist niet dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. Nu de verklaring van wettelijke samenwoning is afgelegd op 14 april 2012 is evenmin aangetoond dat zij minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. De voorgelegde stukken moeten verweerder aldus toelaten vast te stellen dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag en bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van de aanvraag aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. Verweerder oordeelt dat de foto's, met onderdaan de pagina de datum 10 oktober 2011 bijgevoegd, geen voldoende bewijs vormen dat zij elkaar reeds twee jaar kennen en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze

ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen. Het is niet kennelijk onredelijk om aan de hand van de foto's te besluiten dat niet bewezen is dat verzoeker en zijn partner voorafgaand aan de aanvraag van 16 oktober 2012 één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kennen aangezien de foto's geen samenwoning bewijzen en foto's van 10 oktober 2011 geen relatie van minstens twee jaar vóór de aanvraag van 16 oktober 2012 kunnen aantonen. Verzoeker kan niet anders voorhouden.

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat de verklaringen op eer door derden wel degelijk afdoende bewijs vormen van hun relatie omdat de verklaringen afkomstig zijn van personen die dicht bij hen staan. Waar verweerder stelt dat de verklaringen niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid moet hij dit bewijzen.

Verweerder oordeelt met betrekking tot de verklaringen op eer door derden dat ze niet aanvaard kunnen worden als bewijs voor de duurzame aard van de relatie. Het is niet kennelijk onredelijk om de verklaringen op eer door derden niet in overweging te nemen als afdoende bewijs, te meer deze verklaringen niet worden ondersteund door andere bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. De verklaringen op eer door derden hebben immers een gesolliciteerd karakter aangezien de verklaringen enkel weergeven wat aan de derden is gevraagd te stellen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden en de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen.

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het feit dat de bewijsstukken zijn opgesomd en stuk voor stuk zijn besproken, kan niet worden afgeleid dat de voorgelegde bewijzen niet in hun samenhang werden onderzocht en beoordeeld. De Raad merkt op dat de bewijzen, ook in hun onderlinge samenhang, niet kunnen aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...)"

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het geheel van beschikbaar inkomen van zijn partner, waaronder zijn eigen inkomen. Verzoeker en zijn partner hebben samen 120% van het leefloon. Het is onzorgvuldig van verweerder om slechts rekening te houden met het inkomen van het overlevingspensioen.

Verweerder stelt vast dat de Belgische partner over een overlevingspensioen beschikt en inkomsten uit arbeid. Op de inkomsten uit arbeid wordt evenwel loonbeslag gelegd waardoor zijn partner niet beschikt over deze inkomsten. Verzoeker weerlegt dit motief niet. Daarnaast stelt verweerder vast dat de inkomsten van verzoeker niet stabiel, noch toereikend en regelmatig zijn aangezien verzoeker enkele loonfiches voor interimwerk heeft voorgelegd. Het is niet kennelijk onredelijk om de inkomsten die niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn niet te aanvaarden als bewijs van inkomsten, nu artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat verzoekers partner over "*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*" dient te beschikken. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus, in tegenstelling tot verzoekers betoog, dat er wel degelijk rekening is gehouden met zijn inkomsten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Nu verzoekers partner enkel over de inkomsten uit het overlevingspensioen beschikt dat 755, 70 euro bedraagt per maand, oordeelt verweerder kennelijk redelijk dat deze inkomsten niet voldoen aan ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoel in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt nergens gesteld dat verzoeker en/of zijn partner ten laste zouden vallen van de staat.

Daarnaast dient aangestopt te worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG nu artikel 3 van deze richtlijn als begunstigen aanstipt: "*Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen*". In casu bevindt de Unieburger, zijnde de Belg in de eigen lidstaat en heeft deze geen gebruik gemaakt van het recht op vrij verkeer. Verzoeker is aldus geen begunstigde van deze Richtlijn en kan de rechtstreekse schending er aldus niet van aanvoeren. Om deze reden zijn de beschouwingen van verzoeker omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de visie van de Raad van State wat betreft de richtlijn 2004/38/EG evenmin nuttig.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De partner van verzoeker is immers zwanger van eerste kind, gelieve het doktersattest in bijlage te willen terugvinden.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf",

T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need' .

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat verzoeker en zijn partner lange tijd een relatie hebben, samenwonen en dus een feitelijk gezin vormen! Bovendien is de partner van verzoeker zwanger van hun eerste kind. Dat dit gezin dan ook niet uit elkaar gehaald mag worden!

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is!!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot een verblijfskaart van een burger van de unie.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner en zijn ongeboren kind.

Het is voor verzoeker en zijn partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw en haar ongeboren kind in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen.

Dit zou betekenen dat zij alles dienen op te geven en achter te laten, haar werk dient op te geven en alles wat zij hier net opgebouwd heeft!

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw en haar kind te verwachten dat zij mee naar het buitenland zouden verhuizen. Zij beschikken immers over de Belgische nationaliteit .

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie maar heeft geen rekening gehouden met het feit dat de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit bezit.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest."

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat een incorrecte toepassing van de vreemdelingenwet werd gemaakt en dit omdat hij voldoet aan de voorwaarden vooropgesteld in de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande bespreking van het eerste middel waarbij werd vastgesteld dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing, die erop neerkomt dat hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, niet weerlegt.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner en ongeborn kind. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van verzoeker dat het kind geboren is.

Los van het gegeven dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner, van Belgische nationaliteit maar van Nigeriaanse afkomst, in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner en kind. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet van onwetend zijn dat de preciaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Artikel 8 van het EVRM houdt, los van het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker ingeroepen relatie niet wordt weerhouden als grond om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg, als dusdanig ook geen plicht tot formele motivering in.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het ongeborn kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7§ 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft een recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het ongeborn kind van verzoeker het recht heeft een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

Hoe kan het kind van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Nigeria terwijl het kind zelf over verblijfsrecht in België beschikt??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr o. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period.

Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Nigeria een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn ongeborn kind.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging en schorsing vraagt van de bestreden beslissing.”

2.6 Verzoeker betoogt dat het kind recht heeft om een band met zijn vader te onderhouden. Hoe kan verzoeker een band opbouwen met zijn kind als hij wordt teruggestuurd naar Nigeria?

Vooreerst blijkt uit de stukken van het dossier vooralsnog niet dat er sprake is van een band met zijn kind. Zo ligt er geen stuk voor waaruit blijkt dat verzoeker het kind erkend heeft. Uit de loutere verklaring dat hij een band heeft met zijn kind kan bezwaarlijk worden opgemaakt of verzoeker ook werkelijk een band heeft met zijn kind. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat verzoeker een verblijfsrecht heeft aangevraagd in functie van zijn partner en niet in functie van zijn kind. De Raad wenst voorts te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De verwerende partij kon op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van een band met het kind aangezien het kind niet geboren was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verweerder op de hoogte was gebracht van de zwangerschap. Het kan verweerder aldus evenmin worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het (toen nog) ongeborn kind, waarvan hij geen kennis had. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens zijn kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 7 en 9 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof toont verzoeker niet aan dat het om een gelijkaardige zaak gaat aangezien aan verzoeker geen inreisverbod van twee jaar is opgelegd. Van verzoeker wordt bovendien geen verblijfsrecht ontnomen en de bestreden beslissing belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN